

РЕШЕНИЕ

№ 3098

гр. София, 10.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 05.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **11741** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалбата на Н. Д. Г. чрез адв. Я. против мълчалив отказ на областния управител на област С. по заявление (молба) № ОА23-17331/07.11.2022 г. за изплащане на парично обезщетение по чл. 39а, ал. 2 от Закона за държавната собственост (ЗДС). Наведени са доводи за материална незаконосъобразност на оспорения отказ по съображения, че в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност да изплати определеното парично обезщетение при доказано право за неговото получаване. Твърди се, че в административното производство са представени всички необходими документи, доказващи принадлежността на правото на собственост върху отчуждаваните имоти. Претендира се да бъде отменен мълчаливия отказ и административния орган да бъде задължен да се произнесе в указания от съда срок. Претендират се разноски.

Ответникът – Областния управител на област С., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, че е налице обосновано бездействие от страна на оспорващия, предвид непредставяне на изходящ документ, от който да се направи заключение, че е завършена отчуждителната процедура, или че е определено обезщетение в негова полза. Моли за отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

От представените по делото доказателства се установява следното от фактическа

страна:

С решение № 497/21.07.2020 г. на Министерския съвет са отчуждени имоти-частна собственост за държавна нужда за изграждане на обект „Нов селскостопански надлез при гара К. на км. 14+814,68 по път 1 и км. 14+813,04 по път 2 за обект „Железопътна линия С.-Е. П.“ по проект „Модернизация за железопътна линия С.-П.: железопътни участъци С.-Е. П. и Е. П. – Септември“ на територията на Столична община. Имотите, предмет на отчуждаване, са описани в Приложение към решението по вид, площ, местонахождение, размер на паричното обезщетение и собственици. Сред имотите, които попадат в землището на [населено място] са и имот с идентификатор 35239.6106.2594 и имот с идентификатор 35239.6106.2593 по КККР, които са собственост на Н. Д. Г.. Определеното парично обезщетения за същите е както следва: 15143 лв. и 4685 лв.

С писмо №ЖИ-46290/08.12.2020 г. на изпълнителния директор на ДП“Национална компания „Железопътна инфраструктура“ оспорващият е уведомен, че на основание чл. 39а, ал. 1 от ЗДС, поради изтичане на едномесечния срок от публикуване на съобщението по чл. 39, ал. 6 от ЗДС и непредставяне на изискуемите се документи, преписката по отчуждаване на собствените му имоти е изпратена на областния управител на област С. по компетентност с писмо изх. № ЖИ-4400/24.11.2020 г.

С молба вх. № ОА29-17331/07.11.2022 г., адресирана до областния управител на област С., Н. Д. Г. е поискал изплащане на определеното му парично обезщетение на основание чл. 39а, ал. 2 от ЗДС. Представил е препис от изпратеното до него писмо от НК „Железопътна инфраструктура“, препис от решение №497/21.07.2020 г. на Министерския съвет, удостоверение от банка за открита сметка, както и писмени документи, които го легитимират като собственик на имотите, предмет на отчуждаване.

Липсват данни за произнасяне на административния орган по така депозираната молба.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Актът с който областният управител се произнася по отправено до него искане по чл. 39а, ал. 2 от ЗДС, като нарежда на обслужващата банка да изплати обезщетение за извършено принудително отчуждаване на недвижим имот или респ. отказва да издаде такова нареждане, е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, тъй като съдържа властническо волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на лицата, потърсили обезщетение. Следователно, непроизнасянето на административния орган в срок, формира мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, доколкото оспорения в настоящото съдебно производство мълчалив отказ противоречи на приложимите материалноправни норми и на целта на закона.

В Глава Трета на Закона за държавната собственост изрично и изчерпателно са уредени редът и условията за принудително отчуждаване на недвижими имоти или на части от такива имоти - собственост на физически или юридически лица, за задоволяване на държавни нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, след предварително и равностойно обезщетение.

От нормата на чл. 32, ал. 1 от ЗДС следва извод, че целта на закона е не да се национализират частни имоти, а последните да бъдат отчуждени от собствениците им само при наличие на доказана държавна нужда, която не може да бъде удовлетворена по друг начин и само след равностойно парично възмездяване.

Според разпоредбата на чл. 34а от ЗДС отчуждаването на имоти и части от имоти - частна собственост, предназначени за изграждането на национални обекти, се извършва с решение на Министерския съвет по предложение на министъра на регионалното развитие и министъра на финансите, а в останалите случаи със заповед на областния управител по предложение на министъра на регионалното развитие и министъра на финансите. Минималното задължително съдържание на акта за отчуждаване е посочено в чл. 34б от ЗДС, съгласно която норма в решението на Министерския съвет по чл. 34а, ал. 1 се посочват държавната нужда, за която се отчуждават имотите, видът, местонахождението, размерът, цената (размерът на обезщетението) и собствениците на всеки от имотите.

Съгласно изричната разпоредба на чл. 39а, ал. 1 от ЗДС когато собственикът на имота не може да бъде установен или адресът му е неизвестен, както и когато собственикът на имота не е потърсил в едномесечен срок от публикуване на съобщението по чл. 39, ал. 6 от ЗДС определеното му обезщетение или не е представил в същия срок документи, доказващи правото му на собственост, имотът се смята за отчужден от датата, на която инвеститорът преведе по сметка на областния управител обезщетението, определено в решението по чл. 34а, ал.1 или в заповедта по чл.3 4а, ал. 2. В случаите по ал. 1 бившият собственик на отчуждения имот или неговите правоприемници доказват правото си да получат определеното обезщетение пред областния управител, който нарежда на банката да изплати дължимото обезщетение заедно със съответната лихва, която обслужващата банка начислява върху депозираната сума за периода на депозита. При заявено желание от страна на правоимащите дължими суми за обезщетението до 1000 лв. могат да се изплащат и в брой.

В процесния случай оспорващият е сезирал областния управител с искане по чл. 39а, ал. 2 от ЗДС, като надлежно е удостоверил правото си на собственост върху с идентификатор 35239.6106.2594 и имот с идентификатор 35239.6106.2593 по КККР, като е приложил следните документи: нотариален акт за покупко-продажба № 86, том II, рег. № 24777 от 05.1.2013 г., удостоверение от Службата по вписвания изх. № 35345/10.06.2022 г., удостоверение рег. №3055/2014 г. от нотариус за вписан брачен договор, нотариален акт за дарение на недвижим имот № 87, том II, рег. № 24790 от 05.12.2013 г., скица на поземлен имот № 57377830.09.2013 г., издадено от СГКК-С. и скица на поземлен имот № 15-616374-07.06.2022 г. на СГКК- С.. Следователно по отношение на оспорващия са налице предвидените в чл. 39а от ЗДС предпоставки за изплащане на равностойно парично обезщетение за отчуждените му имоти с Решение №497/21.07.2020 г. на Министерския съвет.

Неоснователни са доводите на ответника за липсата на доказателства за завършена отчуждителната процедура или за неизплатено. По делото са приложени писма от инвеститора на обекта - ДП „Национална компания „Железопътна инфраструктура“, с които на основание чл. 39а, ал. 1 от ЗДС преписките на лицата, чиито имоти попадат в обхвата на мероприятиято по решение № 497/21.07.2020 г. на Министерския съвет, които не са потърсили определеното им обезщетение в срок или не са представили документи, доказващи правото им на собственост, са изпратени на областния

управител на област С. (писмо изх. № ЖИ - 46290/08.12.2020 г. и писмо изх. № ЖИ-44400/24.11.2020 г.).

Съгласно нормата на чл. 39а, ал. 1 от ЗДС имотът се счита отчужден от датата, на която инвеститорът преведе по сметка на областния управител обезщетението, определено в решението на МС или респективно в заповедта по чл. 34а, ал. 2, а собствениците имат право да получат обезщетение след като ангажират надлежни доказателства за вещните си права върху имота. Предвид тази разпоредба, недоумение будят доводите на пълномощника на ответника за липсата на доказателства за завършена отчуждителна процедура, доколкото такива доказателства следва да бъдат налице при самия административен орган.

В процесния случай не се твърди и не са ангажирани доказателства за наличие на спор за собственост по отношение на отчуждаваните имоти, за обезщетение по отношение на които претендира Н. Д. Г., нито пък съществуват данни предвиденото с Решението на МС обезщетение да е било изплатено на трети лица.

По изложените доводи съдът приема, че мълчаливият отказ на областния управител на област С. да се произнесе по отправено до него искане за изплащане на обезщетение по реда на чл. 39а от ЗДС вх. № ОА29-17331/07.11.2022 г. на Н. Д. Г. е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Преписката следва да се върне на ответника за произнасяне с изричен акт, с който да нареди на банката да изплати дължимото обезщетение заедно със съответната лихва, начислена върху депозираната сума за периода на депозита.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 АПК на оспорващия се дължат разноски в размер на 1010 (хиляда и десет) лева, от които 10 лева държавна такса и 1000 лв. - адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, доколкото се касае за спор с определен материален интерес (размерът на равностойното парично обезщетение) спрямо който са приложими правила на чл. 78, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Тарифата за минималните адвокатски възнаграждения.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 56^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ мълчаливия отказ на областния управител на област С. да се произнесе по искане за изплащане на обезщетение по реда на чл. 39а от Закона за държавната собственост с вх. № ОА29-17331/07.11.2022 г., депозирано от Н. Д. Г..

ИЗПРАЩА административната преписка на областния управител на област С. за ново произнасяне по искане вх. № ОА29-17331/07.11.2022 г., на Н. Д. Г. съобразно мотивите на настоящото съдебно решение в 7-дневен срок от влизането му в сила.

ОСЪЖДА областния управител на област С. да заплати на Н. Д. Г. разноски по делото в размер на 1010 (хиляда и десет) лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: